

(rts.rs 31.8.2010)

Барем 15 дана колико траје првенство света у кошарци и грађани Србије могу да се осећају као да су велики и моћни, какви су били на геополитичкој и кошаркашкој позорници током Хладног рата.

Енглези их зову Германија, Шпанци Алеманија, сами себе називају Дојчланд, а Срби је зову Немачка. Наводно, словенска племена нису разумели германска поред којих су живели на југоистоку садашње Немачке па су их назвали немима. Тај назив се први пут појавио у чешком а после прелази и у друге словенске језике. Векови су прошли али Срби и Немци никако нису успевали да се разумеју; најдрастичније се то могло видети у два светска и једном грађанском рату, а сваког дана можемо наћи пример да углавном све што Немац јесте, Србин није и обрнуто.

Најчешће та разлике иде на српску штету, они су велики и богати, ми желимо бар једно од то двоје па би то ваљда требало да прихватимо као неминовност у ланцу исхране. Али, Срби не прихватају тако лако попут других сличних држава улогу објекта већ безобразно снесају да су велики и јаки, маштају да и они могу да буду Немци.

И могу. И то јесу, и то не "Немци године нулте", што је била улога која се нудила Србији већ они Немци који су изнад свих, који никад не одустају и који најчешће побеђују. Могу, бар на издуженом, чудно исцртаном правоугаонику над који су се надвиле две издигнуте корпе (енг. basket) кроз којих је циљ протурити лопту (енг. ball). Реч је о другој, најпопуларнијој игри на свету коју Срби називају кошарком.

У оној првој, најпопуларнијој игри постоји изрека која се приписује Гери Линакеру да је фудбал играју два тима, 22 играча а да увек победе Немци. Не Бразилци који имају највише титула светских првака, они увек имају све разлоге да се од њих очекује победа, већ Немци који побеђују и кад сето од њих не очекује. Кошаркашка парафраза ове изреке могла би да гласи да је то игра у којој наступају два тима, 10 играча а увек

победе Срби или прецизније речено грађани државе чији је главни град Београд.

Дакле, не Американци него Срби. С том разликом што је Немачка три пута била првак света а Југославија односно Србија шест пута. Случај комедијант је наместио да се ове године Немци и Срби нађу у истој групи и на фудбалском и на кошаркашком шампионату света. На мундијал у Јужну Африку Немци су дошли као европски вицешампиони али са једним новим, младим тимом, без повређеног капитена и најбољег играча. И упркос томе, побеђивали су редом и без милости, играли најлепши фудбал, што их раније баш и није красило и били су вероватно највеће изненађење шампионата.

Да се присетимо, прво је демолирана Аустралија и кад су сви већ са страхопоштовањем почели причати о моћној Немачкој уследио је помало несрећан али сасвим заслужен пораз од Србије. Немци не би били то што јесу да их је то деморалисало него су победили прво Гану, онда у великом мечу великог ривала Енглеску, у четвртфиналу су згромили Аргентину, затим изгубили од најбољег тима света Шпаније и у борби за бронзу савладали су Уругвај.

Томас Милер проглашен је за најбољег стрелца и најбољег младог играча првенства, Озил и Кедира одличним играма обезбедили су прелазак у Реал из Мадрида, селектор Лев је добио нови уговор са репрезентацијом Немачке. У кошарци је Србија на Светско првенство дошла као европски вицешампион али са најмлађим тимом на првенству, са кажњеним капитеном и најбољим играчем али и без неколико врхунских играча који из разоразних разлога нису на кошаркашком мундијалу (Стојаковић, Миличић, Ракочевић).

И прво је демолирана Ангола и кад су сви већ са страхопоштовањем почели причати о моћној Србији уследио је помало несрећан али сасвим заслужен пораз од Немачке. Срби у кошарци не би били то што јесу да их је то деморалисало већ су у следећем мечу згромили Јордан разликом која се ретко виђа на оваквим такмичењима. Уз то Србија сада у Турској игра и онакву кошарку, каква је раније није красила. У кошарци на позицијама један и два играју технички најобученији играчи, расни шутери и стрелци а поготово је у нашој репрезентацији увек било играча увек способних да од 10 шутева погоде осам или девет чак и кад их мамурне доведете у дворану.

А сада на тим позицијама имамо и кошаркаше попут Стефана Марковића и Ивана Паунића који се не усуђују да погледају на кош кад добију лопту, а да од десет шутева погоде четири или пет не могу ни на компјутерској игрици. Али селектор Душан Ивковић

Дани када Срби постају Немци

Пише: Горислав Папић
уторак, 31 август 2010 16:50

је и таквим играчима нашао место у екипи и то за сада све функционише тако да можемо да се надамо кошаркашкој верзији немачког фудбалског пута у Јужној Африци. Оно што је су за Немце радили Озил и Кедира, за Србе би могли Тепић и Бјелица, Милер би могао да буде Величковић, поготке на висину и искуство попут Клосеових ми очекујемо од Крстића...

Е, сад, да је још оној Немачкој било могуће придодати фудбалера типа Леа Месија да ли би им граница била полуфинале?

А ова Србија има кошаркашког чаробњака у лику и асистенцијама Милоша Теодосића. Лако је помислити оно што нисмо ни смели па смо дочекали у Атини 1998. И Индијанаполису 2002. године. Но, све ове сличности можда су само случајне и можда ће их неки порази Србије наредних дана послати у "рисајкл бин". Али, барем 15 дана колико траје првенство света у кошарци и грађани земље чији је главни град Београд су могли да се осећају као да су велики и моћни, какви су били на геополитичкој и кошаркашкој позорници током Хладног рата.

Када су нас претходници Гвида Вестервелеа третирали сасвим другачије.

А какви смо остали само у кошарци.